

Phần 5

Chương 21

Đàm Phán Kịch Liệt

Trong hai con mắt không nhìn thấu của đứa trẻ tám, chín tuổi đang bóc lên một chút lừa giận. Thật đáng yêu! Đáng yêu đến nỗi khiến người khác không nhịn được muốn cười, lúc bắt đầu ông chỉ hơi tò mò những ca khúc kia là do ai viết, nhưng bây giờ thì rất hiếu kỳ với đứa trẻ này rồi, thật sự không giống đứa trẻ tám, chín tuổi chút nào, hơn nữa tên Mặc Hi này nghe thế nào cũng có chút quen tai.

Nhìn thấy đôi mắt kia có chút không kiên nhẫn rồi, vẻ mặt An Dĩ Mẫn cũng trở nên nghiêm túc, từ ngăn kéo lấy ra những ca từ mà Mặc Hi đã gửi, đặt trên mặt bàn nói: “Xin hỏi những ca từ này là Mặc Hi... tiểu thư, tự mình sáng tác sao?” Gọi một đứa bé tám, chín tuổi là tiểu thư thật sự không có thói quen a.

Tựa hồ nhìn ra được An Dĩ Mẫn không quen, Mặc Hi lên tiếng nói: “Ngài có thể gọi cháu là Mặc Mặc, mọi người đều gọi cháu như vậy.”

An Dĩ Mẫn dịu dàng cười cười, nói tiếp: “Nếu là như vậy, chú hi vọng có thể mua bản quyền những ca từ này của Mặc Mặc, không biết giá tiền Mặc Mặc đưa ra thế nào?”

Mặc Hi có chút nghi ngờ, nhìn An Dĩ Mẫn một cái, vì sao ông ta không hỏi cái gì cả mà tin tưởng mình rồi? Nhưng như vậy cũng tốt không có lãng phí miệng lưỡi của cô, tùy ý nói: “Giá của mấy bài hát này là 50% lợi nhuận.”

“Ách.” An Dĩ Mẫn hơi sững sờ, cô bé này rất biết chặt đẹp a. Đương nhiên ông nhìn ra được giá trị của mấy bài hát này, nhưng 50% này cũng quá cao, nhưng ông cũng không sợ, cười nói: “Mặc Mặc thật là có chút lòng tham a, 50% có phải hay không quá cao?”

Mặc Hi trợn mắt liếc ông ta một cái, nói: “Cũng không phải chưa cho ngài quyền mặc cả.”

“...” An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi trợn mắt với bộ dạng đáng yêu, trong lòng xấu hổ, đứa bé này thật sự là...

Nói cô trưởng thành sớm cũng không đúng, mà là từ rất sớm, nói cô không giống như đứa trẻ nhưng hết lần này đến lần khác lại có bộ dạng trẻ con, làm cho người khác nhìn không ra. Cũng không vội không gấp nói: “300 vạn, sáu bài hát, mỗi bài 50 vạn.” 300 vạn đối với người bình thường cũng là một khoản tiền lớn, cả đời không cần làm việc a.

Mặc Hi nhìn An Dĩ Mẫn giống như nhìn một tên ngốc, liếc một cái nói: “Chú à, chú coi cháu là người ngu ngốc à? Nếu cháu có thể viết ra được những

ca khúc này, đương nhiên biết giá trị của nó, 300 vạn? Không cần, dù sao cháu chỉ muốn lấy lợi nhuận phần trăm từ những ca khúc này, hơn nữa...” Mặc Hi tạm ngừng một chút, nháy mắt với An Dĩ Mẫn vài cái, sau đó có chút thần bí nói: “Mặc Mặc có thể viết ra rất nhiều ca khúc nha, chỉ cần chú cho Mặc Mặc một đáp án hài lòng, sau này Mặc Mặc sẽ chỉ cung cấp độc quyền cho chú nha.” - đưa ra lời dụ dỗ.

“A?” Con mắt của An Dĩ Mẫn sáng ngời, nhìn Mặc Hi nói: “Mặc Mặc còn có thể viết nhiều ca khúc chất lượng giống thế này sao?”

“Đó là đương nhiên! Mặc Mặc rất lợi hại, chú cần phải nắm thật chặt a!” Mặc Hi đưa ra một đáp án xác thực, tự tin nhìn An Dĩ Mẫn, đồng thời dẫn ra một chút tính khí trẻ con, để người khác không biết cô nói thật hay giả.

“Nếu như vậy, cháu hãy đến công ty của chú làm đi, mỗi tháng ít nhất phải viết ra một ca khúc, mỗi bài hát chia cho cháu 10% lợi nhuận.” An Dĩ Mẫn cho ra đáp án.

“Không làm!” Vừa nói xong, Mặc Hi bĩu môi, An Dĩ Mẫn cứng đờ, cười nói: “Vì sao? Đây đã là giá rất cao a. Hay là cháu không có lòng tin với ca khúc của mình?”

“Chú à, chú dùng phép khích tướng đối với một đứa trẻ thì không thấy mất mặt sao?” Mặc Hi có chút khinh bỉ liếc An Dĩ Mẫn một cái, làm cho An Dĩ Mẫn rất xấu hổ, sau đó có chút đáng thương nói: “45%, không thể thấp hơn, có thể làm việc ở trong công ty chú nhưng không cần phải đến hàng ngày, Mặc Mặc vẫn là đứa trẻ, còn phải đi học, không thể mệt mỏi. Chỉ cần mỗi tháng đưa cho chú bản thảo ca khúc là được rồi, hơn nữa gia cảnh Mặc Mặc rất nghèo, làm sao chú có thể nghiền ép một cô bé như Mặc Mặc đây?”

Nhìn ánh mắt Mặc Hi như nai con đáng thương, đáng yêu như vậy, sợ là ai có mẫu tính thì cũng không nhịn được mềm lòng, chẳng qua An Dĩ Mẫn sẽ không, ông cảm thấy đứa bé này không dễ đối phó chút nào, trở mặt so với lật sách còn mau hơn, một chút khôn khéo vốn đã không dễ đối phó được rồi, lại khôi phục dáng vẻ trẻ con làm nũng, giả đáng thương.

Khôi phục sắc mặt, An Dĩ Mẫn có chút khó xử nói: “20%, giá này đã tốt rồi, không thể quá cao, yêu cầu cháu vừa nói có thể thông qua.”

“40%” Mặc Hi một mực chắc chắn, bộ dạng kia giống như nếu chú không đáp ứng cháu sẽ khóc cho chú xem.

An Dĩ Mẫn xấu hổ, giọng điệu có chút nịnh nọt: “Không nói nữa, 20%, đây là giá cuối cùng rồi, cung cấp cho cháu một căn hộ ở đường An Lâm. Thế nào?”

Mà An Dĩ Mẫn không biết, một câu “Thế nào?” đã để ông ở thế bị động rồi, Mặc Hi được như ý cười một tiếng, quả nhiên là bộ dạng trẻ con dùng thật tốt a, khôi phục vẻ bình tĩnh, sau đó nói: “Căn hộ tính luôn vào, 30%. Mặc Mặc viết ca khúc thật sự cực khổ, tuổi nhỏ đã phải động não nhiều như vậy.”

“Không được, quá mức cho phép rồi.” An Dĩ Mẫn cự tuyệt, nhìn gương mặt bình tĩnh xinh đẹp nhỏ nhắn phía đối diện, hôm nay coi như là hao tổn lớn, đàm phán với cô bé này còn mệt mỏi hơn so với đám lão hồ ly. Nhưng hình như có chút vui thích: “28%, này đã là cực hạn.”

Mặc Hi nhìn ánh mắt kiên định của An Dĩ Mẫn, thầm nghĩ đành phải dùng phương pháp khác để bàn giá tiền rồi, cái gì đối với mình không thiếu lại có lợi cho đàm phán đây? Cái kia đương nhiên là ca khúc rồi, trong đầu cô còn nhiều mà, cười nói: “30%, căn hộ kia cháu cũng muốn. Nhưng cháu cũng không để chú thiệt thòi, mỗi tháng cháu sẽ đúng hạn nộp lên hai ca khúc.”

“Hử?” An Dĩ Mẫn trầm ngâm một hồi, nhìn gương mặt Mặc Hi nở nụ cười tràn đầy lòng tin, có chút thâm ý cười nói: “Hình như Mặc Mặc đối với việc viết ca khúc rất có lòng tin a? Nếu không làm được thì sao đây?”

“Đừng nghĩ thăm dò tin tức, mị lực của chú không có tác dụng gì với cháu, không cần phóng điện lung tung.” Lần thứ hai Mặc Hi làm cho An Dĩ Mẫn ngượng ngùng, thu hồi tầm mắt. Mặc Hi tiếp theo nói: “Dù sao cũng có hợp đồng, làm không được cháu sẽ chịu trách nhiệm, nói như vậy 30%, cộng thêm chú giúp cháu một việc.”

Chương 22

Đàm Phán Ôn Thỏa

“Tại sao lại thêm một việc?” An Dĩ Mẫn không có nói chuyện 30% lợi nhuận kia, xem ra là đồng ý, lúc này thấy Mặc Hi nói còn một việc, lại không cho phép lựa chọn, cô bé này thật có lòng tham a, bất kể thế nào cũng không thể đồng ý nữa.

“Chuyện này chẳng qua chỉ muốn chú giúp cháu nói việc này với cha mẹ cháu, dù sao Mặc Mặc cũng còn nhỏ mà, đúng không? Chuyện gì cũng không thể làm chủ được, Mặc Mặc không muốn để cha mẹ lo lắng, bọn họ cũng không tin tưởng Mặc Mặc có thể kiếm được nhiều tiền như vậy a.” Mặc Hi lại biểu hiện ra vẻ mặt trẻ con lần nữa, đáng thương nói với An Dĩ Mẫn.

“Ách, đúng vậy.” An Dĩ Mẫn tràn đầy đồng cảm nói, nếu không phải chính mắt mình nhìn thấy, ai sẽ nghĩ đứa trẻ tám, chín tuổi có năng lực như vậy. Nhìn lại ca từ trong bài hát, một chút cũng không giống như là của một đứa trẻ viết ra, cũng không dùng lời lẽ vừa rồi để đàm phán, còn để mình ăn mệt như vậy.

“Cho nên a! Tất cả đều phải dựa vào chú, nhìn dáng vẻ của chú như vậy chắc rất biết nói dối, lại còn là loại nói dối mặt không đỏ nữa, vậy nên có thể giúp Mặc Mặc nói với cha mẹ nhé. Để báo đáp, Mặc Mặc sẽ rất cố gắng làm việc.” Mặc Hi cười nói ngọt ngào với An Dĩ Mẫn.

An Dĩ Mẫn không nói, giọng điệu này nghe thế nào cũng giống như đang khen ông, nhưng nghe đến nội dung bên trong...

Hơn nữa, hỏi báo sẽ là rất cố gắng làm việc? Việc này cũng giống như không nói, cô bé khôn lỏi này đúng là một chút cũng không để mình chịu thiệt. Nhưng nhìn ra được, dường như cô bé rất quan tâm đến cha mẹ, chẳng qua là lời này phải nói thế nào đây?

Đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, liền đối với Mặc Hi cười nói: “Nếu không chú nói là nhận Mặc Mặc làm con gái nuôi, như vậy baba cho con gái tiền cũng là chuyện đương nhiên a.” Huống chi mình không chán ghét cô bé này, thậm chí phải nói là rất thích, so với thằng bé hư kia thì tốt hơn nhiều, không chỉ xinh đẹp, hơn nữa chủ yếu vừa thông minh lại có năng lực, sao lại không làm đây? Như vậy các ca khúc cô bé viết sẽ vì nhà mình rồi.

“Hả?” Không có nghĩ đến An Dĩ Mẫn sẽ nói như vậy, Mặc Hi sững sốt một chút, giương mắt nhìn An Dĩ Mẫn, không giống người xấu, hơn nữa hình như mình cũng có ấn tượng tốt với ông ta, làm ba ba? Xác thật cũng là một cái biện pháp, liền mỉm cười ngọt ngào, nói: “Oa, chú thật thông minh a, đã nói chú nói đối mặt cũng không đỏ mà, xác thật là như vậy.”

“Kí hợp đồng đi a.”

Con mắt An Dĩ Mẫn lóe lên, cũng không có lấy ra hợp đồng, mà là cầm một tấm thẻ đưa cho Mặc Hi, cười nói: “Nếu là con gái nuôi của ba, nói hợp đồng thì sẽ tổn thương cảm tình rồi, bên trong tấm thẻ này có 200 vạn, thẻ này không có tên, có thể trực tiếp quẹt thẻ, trước mắt đưa cho con xem như tiền đặt cọc ca khúc.”

“A? Chuẩn bị chu đáo tất cả rồi sao!” Mặc Hi cũng không khách khí trực tiếp nhận lấy, nếu ông ta muốn đùa giả làm thật cô sẽ không để ý, dù sao đối với cô cũng không có tổn thất, không phải sao? Đem thẻ cất vào túi, sau đó nói: “Nếu đã đàm phán ổn thỏa rồi, đi thôi a, cùng đi đón cha mẹ cháu đến căn hộ kia đi, nếu bọn họ không thấy cháu thì sẽ rất lo lắng.”

Đúng là rất sốt ruột a, An Dĩ Mẫn và Mặc Hi đàm phán ổn thỏa thì cùng cô đi đón cha mẹ, trong lòng cũng xác định đây là một đứa trẻ hiếu thuận, vừa lúc buổi chiều không có việc gì, đứng lên: “Nếu là cha mẹ của con gái nuôi, đương nhiên ba phải đi đón a. Nhưng Mặc Mặc a, nếu đã làm cha con rồi, con không gọi ba một tiếng, thì sẽ bị phát hiện nha.”

“Vâng ba nuôi!” Mặc Hi ngọt ngào kêu một tiếng, chẳng qua là ánh mắt kia lại có ý xem thường rõ ràng.

“Ha ha ha! Không tệ không tệ, đi, đi đón cha mẹ Mặc Mặc thôi.” An Dĩ Mẫn rất cao hứng nói, rồi dẫn Mặc Hi đi ra ngoài.

Ở bên ngoài, người đàn ông thấy Mặc Hi và An Dĩ Mẫn đi ra thì rất kinh ngạc, cúi xuống, cho đến khi nghe thấy giọng nói của An Dĩ Mẫn: “A An, chuẩn bị xe, chúng ta phải ra ngoài.”

“Dạ, ông chủ.” Người đàn ông đáp lời, ngay lập tức đi chuẩn bị.

Mà An Dĩ Mẫn nói một tiếng với thư ký, ông phải ra ngoài, chiều hôm nay có việc gì cũng không cần tìm ông, sau đó cùng Mặc Hi xuống lầu. Ngồi trên chiếc xe do A An lái, bay về phía nhà Mặc Hi.

Sau một lúc, hai người đã đến nơi, cùng Mặc Hi đi vào một ngõ hẻm âm u ẩm ướt, đây là khu bình dân ở thành Đế Do, An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi đi phía trước dẫn đường, trong lòng nghi ngờ. Khi ông quan sát, Mặc Hi có phải đứa bé chưa ra ngoài xã hội không, không nói đến lúc cô bé đến công ty ông một chút kinh ngạc, câu thúc cũng không có, còn cùng mình đàm phán, sự thông dong đó rõ ràng không phù hợp với trí thông minh của một đứa trẻ, dung mạo và khí chất đều không kém với bất kì đứa trẻ quý tộc nào, thậm chí có thể nói là tốt nhất. Một đứa trẻ bất phàm như thế, làm sao ở địa phương này có thể dạy dỗ được một đứa bé như vậy?

Đi đến nhà, đã thấy Chu Tiểu Trúc đứng ở cửa nhìn chung quanh, vừa thấy Mặc Hi, ngay lập tức chạy lại, tức giận nói: “Không phải đã nói Mặc Mặc không được chạy lung tung hay sao? Tại sao lại không nghe lời, bây giờ đã mấy giờ rồi?” Mệt mỏi vì một ngày không tìm được công việc vốn đã phiền não, về đến nhà không thấy Mặc Hi thì vô cùng lo lắng, bây giờ nhìn thấy Mặc Hi an toàn về nhà, không khỏi cảm thấy yên tâm đồng thời cũng dâng lên lửa giận.

Mặc Hi đối với Chu Tiểu Trúc cúi đầu, lên tiếng nói: “Thật xin lỗi mẹ, Mặc Mặc biết lỗi, mẹ không nên tức giận.”

“Chỉ lần này thôi, sau này không được như vậy nữa có biết không? Ba mẹ sẽ lo lắng, ba ba bây giờ còn ở bên ngoài tìm con, không biết bao giờ mới trở về.” Nhìn thấy dáng vẻ nhận lỗi của Mặc Hi, Chu Tiểu Trúc cũng không còn chút tức giận nào, nói với Mặc Hi vài câu, thì kéo cô vào nhà.

An Dĩ Mẫn một bên nhìn hai người hành động, trong lòng cũng hiểu Mặc Hi vì sao nhờ ông nói giúp. Vừa nhìn cũng biết cha mẹ Mặc Hi thuộc tầng đáy xã hội, mà Mặc Hi ở trước mặt bọn họ cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, sợ hãi kiếm được nhiều tiền như vậy, thật không thể giải thích rõ.

Thấy hai người sắp bước vào nhà, ông cũng bước lên, khẽ mỉm cười nói với Chu Tiểu Trúc: “Xin chào, bà là mẹ của Mặc Mặc sao?”

Chương 23

Cuộc Đàm Phán Thuyết Phục

“**H**ả?” Chu Tiểu Trúc nhìn người đàn ông bất phàm trước mắt, nhất thời không biết làm sao, sau đó nói: “A! Vâng, xin hỏi ngài có chuyện gì sao?”

“Chúng ta có thể vào nhà nói chuyện được không?” An Dĩ Mẫn cười dịu dàng, lễ phép nói.

“A! A! Mời vào.” Chu Tiểu Trúc dẫn An Dĩ Mẫn vào, không biết ông ta muốn nói chuyện gì.

Mặc Hi không bước vào mà đứng ở ngoài cửa, cô nghĩ chuyện này chỉ cần nghe là được. Chuyện này cứ giao cho ông ta, cô cũng không thích quản, dựa vào năng lực của người đàn ông kia thì rất dễ dàng giải quyết. Theo cô quan sát, An Dĩ Mẫn tuyệt đối không đơn giản, đối phó với cha mẹ cô căn bản không cần tiêu phí bao nhiêu sức lực, không phải cô hạ thấp cha mẹ, chẳng qua sự thật chính là như vậy.

Khoảng chừng đã qua 5 phút đồng hồ mà vẫn chưa thấy bọn họ bước ra, mà ở đằng xa thân ảnh Mặc Phàm dần dần xuất hiện, nhìn thấy Mặc Hi đứng ở cửa, kinh ngạc kêu lên, chạy lại gần, lo lắng nói: “Mặc Mặc con đã đi đâu, ba ba nghe mọi người trên đường nói con ngồi trên một chiếc ô tô bay đi mất, dọa chết ba, làm sao lại đứng ở đây?”

“Mặc Mặc không có chuyện gì đâu, ba ba không cần lo lắng.” Mặc Hi an ủi Mặc Phàm, sau đó chỉ vào bên trong cửa, nói: “Ba ba vào sẽ biết.”

“Hả? Thần bí như vậy?” Mặc Phàm lầm bầm nói, liền bước vào nhà.

Khoảng chừng 20 phút đồng hồ, Chu Tiểu Trúc, An Dĩ Mẫn, Mặc Phàm ba người bước ra ngoài, nhìn vẻ mặt của họ có vẻ đàm phán đã thành công.

Chỉ thấy An Dĩ Mẫn cười nói: “Như vậy, bây giờ chúng ta sẽ đến đó, không cần mang theo cái gì, vật dụng trong nhà ở đó đều đã có đủ.”

“Vâng... vâng, được.” Mặc Phàm không có nói chuyện, trả lời chính là Chu Tiểu Trúc, Mặc Phàm có chút trầm mặc.

Ba người cùng đi ra ngoài, trong lúc đàm phán An Dĩ Mẫn có bảo A An gọi thêm một chiếc ô tô bay nữa đến. Lúc này, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm ngồi trên một chiếc xe, mà Mặc Hi và An Dĩ Mẫn ngồi trên một chiếc khác.

Ngồi trên xe, Mặc Hi lên tiếng hỏi: “Ba nuôi nói gì với cha mẹ con vậy? Bọn họ đồng ý với ba nuôi sao? Hơn nữa tâm tình ba ba con hình như không được tốt?” Nói câu sau, giọng điệu có chút quỵ dật.

“Ha ha.” An Dĩ Mẫn cười khan nói: “Ba nuôi nói bởi vì có vài nguyên nhân nhận con làm con gái nuôi, hơn nữa con rất có tài, ba nuôi sẽ cung cấp cho con một môi trường học tập tốt, cho nên bọn họ cũng đồng ý.”

Mặc Hi trầm mặc, đến cuối cùng bọn họ vẫn vì mình. Cô cuối cùng cũng biết nguyên nhân Mặc Phàm trầm mặc, dù sao con của mình chỉ có thể dựa vào người khác cung cấp học phí, nhưng vẫn phải đáp ứng, ông là một người đàn ông, làm ba ba nhưng không có một chút tác dụng nào, tâm trạng đó không phải cứ nói là có thể hiểu được, sau đó quay đầu nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ.

Đột nhiên nhìn thấy Mặc Hi trầm mặc, trên mặt cô không có một tia biểu cảm, bộ dạng đó hoàn toàn không giống như dáng vẻ của một đứa trẻ nên có.

An Dĩ Mẫn chợt nói đùa: “Nói thật ra chúng ta cũng thật có duyên, lúc con một tuổi, ba nuôi cũng đã từng gặp con.”

Mặc Hi quay đầu nhìn về phía ông ấy, lúc một tuổi? Có chút nghi ngờ, cô xác định có chút quen thuộc, chỉ là không nhớ nơi nào đã gặp qua.

“Ha hả, nhất định con không biết, lúc con một tuổi kiểm tra dị năng, lúc đó ba nuôi đã chú ý đến con. Khi đó ba nuôi đã biết con không đơn giản, không nghĩ đến khi gặp lại, quả nhiên là như vậy.” An Dĩ Mẫn vừa nói vừa cười với Mặc Hi.

Mà nghe ông ta nói như vậy, Mặc Hi cũng nghĩ tới, thằng bé khiến cho lòng người oanh động, còn có hai loại dị năng, tùy ý đáp. “A, là ba nuôi à! Con của ba nuôi đâu?”

“Ách. Con vẫn còn nhớ? Khi đó con cũng chỉ mới có một tuổi mà?” An Dĩ Mẫn ngạc nhiên, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng: “Quả nhiên không tầm thường a, xem ra con gái nuôi của ba quả thật rất có tài! Ha ha.” Nhưng trong câu nói không nhắc đến con trai một câu.

Mặc Hi cũng không nói thêm cái gì, liền dựa vào song cửa trâm mặc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đi tới đường An Lâm, một ngôi biệt thự quý tộc trung đẳng bên trong, cái này vốn không phải là cái mà An Dĩ Mẫn chấp nhận cho Mặc Hi, chẳng qua trong lòng ông đã nhận định cô con gái nuôi này, cho nên muốn đưa cái tốt nhất. Dẫn Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đi vào, quả nhiên nội thất đều đầy đủ, dụng cụ gia đình và mọi thứ đều có, đây vốn là một trong những sản nghiệp của An Dĩ Mẫn.

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm rất không tự nhiên, ghé sofa ngồi rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm ghế hỏng hay ngồi bẩn nó.

An Dĩ Mẫn cũng nhìn ra được họ không được tự nhiên, biết bây giờ mình ở đây cũng không tốt lắm, liền nói với họ: “Vậy tôi đi trước, ngày mai mời mọi người dùng cơm, hẹn gặp lại.” Nói xong liền xoay người rời khỏi.

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm vội vàng đứng lên, vừa hẹn gặp lại, vừa tiễn An Dĩ Mẫn ra cửa.

Mà An Dĩ Mẫn vừa rời khỏi, cả phòng khách thật to chỉ còn lại ba người Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm cùng với Mặc Hi, có chút trâm mặc khác lạ, sau đó Mặc Phàm lên tiếng nói: “Mặc Mặc, lại đây!”

“Dạ.” Mặc Hi đáp lời một tiếng, đứng trước mặt Mặc Phàm: “Có chuyện gì, ba ba?”

Mặc Phàm nhìn Mặc Hi, nghiêm trọng nói, “Mặc Mặc, ba ba biết con là một đứa con ngoan, hãy cho ba ba biết đây là chuyện thế nào.”

“Dạ?” Mặc Hi có chút nghi hoặc nói: “Ba ba nói cái gì?”

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào, nói cho ba ba biết. Mặc dù An đại nhân đã cho chúng ta biết sự tình đại khái, nhưng ba ba biết trong đó nhất định còn có bí mật, Mặc Mặc nói ba ba biết, rốt cuộc chuyện là thế nào, ba ba muốn nghe lời nói thật.” Mặc Phàm trực tiếp mở miệng, khiến Mặc Hi sững sờ, không nghĩ đến ba ba trông thô lỗ nhưng cũng tinh tế, thật sự cô đã xem thường rồi.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm trọng của Mặc Phàm, trong lòng Mặc Hi vù vù, có nên nói hay không?

Qua được một lúc, rốt cuộc cô cũng quyết định nói ra tất cả, dù sao không có gì phải giấu giếm cha mẹ cả. Nghĩ vậy, liền đối với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc mở miệng: “Ba ba, mẹ có phải cảm giác được con không giống với mấy đứa trẻ con khác...”

Chương 24

Thẳng Thắn

“Ừ”

”. Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đáp lời, bọn họ cũng cảm giác được Mặc Hi cũng không giống mấy đứa trẻ khác, đó là cô quá ngoan rồi. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn biết điều, cũng không giống mấy đứa trẻ cùng tuổi tí nào, nhưng Mặc Mặc có ý gì? Bọn họ nhìn Mặc Hi dần dần có chút khân trương và nghi ngờ.

“Hít.” Mặc Hi hít sâu khẩu khí, nói tiếp: “Từ lúc ra đời con đã cảm giác được mình không giống mọi người, con nhớ được mọi chuyện lúc trước, mặc dù dĩ vãng con cũng không phải là người của thế giới này.” Trong mắt khê loáng qua một tia bi ai, sau đó nói: “Nhưng con có năng lực kiếm tiền, con có thể viết ca khúc, cho nên mới đàm phán với An đại nhân, làm việc dưới trướng của ông ấy, phòng ốc này cũng là con bán ca khúc mà có được, cho nên ba mẹ không cần lo lắng, bây giờ để con chăm sóc hai người là được.”

Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm trong mắt loáng qua tia kinh dị, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn, qua được một lúc, Mặc Phàm mới từ ái nói: “Mặc Mặc, cảm ơn con đã cho cha mẹ biết việc này, ba ba rất vui vẻ.”

“Dạ?” Mặc Hi giật mình, nhìn thẳng vào đôi mắt từ ái của Mặc Phàm, cười nói: “Ba ba.”

“Bất kể như thế nào, Mặc Mặc cũng là Mặc Mặc, là Mặc Mặc nhà ta, bất kể Mặc Mặc trước kia như thế nào, nhưng bây giờ Mặc Mặc chỉ là con gái của ba ba!” Mặc Phàm vừa nói, vừa ôm Mặc Hi vào lòng, cười to nói: “Nếu Mặc Mặc nói có thể chăm sóc chúng ta thì chúng ta có thể hưởng phúc rồi, Mặc Mặc cần phải cố gắng lên a!”

“Ba ba...” Mặc Hi cảm thấy lỗ mũi có chút chua, Mặc Phàm cũng không hỏi cô chuyện lúc trước, đây cũng khiến cô quyết tâm, mặc dù chỉ cần bọn họ hỏi,

cô nhất định sẽ nói, vốn dĩ với cha mẹ kiếp trước mỗi khi nhớ lại là một lần gọi lên vết sẹo trong lòng cô, máu tươi đầm đìa. Bây giờ, Mặc Phàm lại đối xử với cô như trước, Mặc Mặc chính là Mặc Mặc a...

Đúng vậy, bây giờ cô chính là Mặc Mặc của họ, có chút ghen ngào nói: “Yên tâm đi! Cha mẹ cứ ở đây hưởng phúc, Mặc Mặc rất lợi hại.”

“Thật là!! Chỉ có hai cha con sao, đừng quên còn có mẹ ở đây!” Giọng nói của Chu Tiểu Trúc có chút oán trách truyền tới, sau đó đau lòng nhìn Mặc Mặc nói: “Nhưng mà Mặc Mặc còn nhỏ như vậy, nếu công việc quá mệt mỏi, thì không tốt cho thân thể.”

“Khanh khách! Mẹ, mẹ cứ yên tâm, viết ca khúc đối với con chỉ là động bút thôi, hơn nữa...” Nói xong Mặc Mặc từ trong lòng Mặc Phàm nhảy xuống, tùy ý cầm lấy chén trà, trong ánh mắt kinh ngạc của họ dùng sức sờ, chén trà hoàn toàn vỡ nát, thành phần vụn.

Mặc Phàm vội vàng cầm tay của Mặc Hi, kêu lên: “Mặc Mặc, con đang làm gì vậy?” Nhưng nhìn lại bàn tay nhỏ bé không có vết thương, một chút dấu vết cũng không có, Mặc Phàm kinh hãi, đồng thời lại xấu hổ không thôi.

“Ha ha ha.” Mặc Hi cười lớn, nhìn Mặc Phàm xấu hổ, cười nói: “Mặc Mặc rất lợi hại, ba mẹ phải giúp Mặc Mặc giữ bí mật a.” Nói ra bí mật lớn nhất của cô, được Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc tiếp nhận, tâm tình của cô bây giờ vô cùng thoải mái, nhẹ nhõm.

“Được.” Mặc Phàm đáp ứng, đồng thời nắm lấy tay Mặc Hi, kinh ngạc nói: “Mặc Mặc không phải là không có dị năng sao? Tại sao mà...??”

“Chỉ là thân thể Mặc Mặc tốt hơn một chút, có phải Mặc Mặc rất lợi hại đúng không?” Mặc Hi cũng không có nói nguyên nhân với Mặc Phàm, cũng không phải là cô không muốn nói, năng lượng trong linh hồn vốn là lá bài tẩy của cô, để họ biết cũng không có bất kỳ chỗ tốt gì, biết càng ít càng an toàn.

“Lợi hại, lợi hại.” Mặc Phàm trả lời, trong lòng hấn thì quả cầu trắc nghiệm dị năng kia đúng đây, cho nên khẳng định là Mặc Hi không có năng lực, mà bây giờ thấy cô có năng lực như vậy, hấn rất cao hứng, bởi vì ở thế giới này có lực lượng mới có thể sống tốt hơn.

“Tốt lắm tốt lắm, hai người đừng nói nữa. Bây giờ làm thế nào a, phòng lớn như thế này thật sự là ở không quen.” Chu Tiểu Trúc lên tiếng, nhìn phòng ốc khổng lồ, có chút buồn rầu và kích động.

“Ha ha, ở lâu sẽ quen thôi. Cha mẹ cứ hưởng phúc thôi, trước kia để hai bố mẹ chịu khổ, thật xin lỗi.” Mặc Hi vừa nói, đến cuối cùng thấy rất có lỗi.

“Nói chuyện ngu ngốc gì a, trước kia con còn bé, bây giờ cũng có bao nhiêu tuổi a.” Chu Tiểu Trúc vỗ đầu nhỏ của Mặc Hi, cười nói.

“Ha ha, cũng đúng.” Mặc Hi cười khan nói, bây giờ cô cũng mới có chín tuổi, nếu là trước kia làm chuyện gì, cũng không biết người khác nói cái gì. Sau

đó đứng lên kéo Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm nói: “Tốt lắm, cha mẹ, chúng ta đi xem phòng một chút a! Sau này đây là nhà của chúng ta.”

Đi tới trên lầu, Mặc Hi liền dẫn bọn họ tới phòng chính, nói: “Cha mẹ, đây là phòng của hai người, Mặc Mặc ở sát vách.”

“Này, này cũng quá lớn đi.” Chu Tiểu Trúc nhìn căn phòng phía trước, so với phòng ở trước kia của họ lớn hơn gấp mấy lần, thật là khó để người ta tiếp nhận, nói: “Cái này vẫn gọi là phòng sao?”

Mặc dù Mặc Phàm không nói chuyện, nhưng từ ánh mắt của ông vẫn có thể thấy được kinh ngạc.

Mặc Hi cũng mặc kệ mọi thứ, kéo bọn họ vào, nói: “Sau này căn phòng này là của cha mẹ, cha mẹ muốn làm gì đều có thể.”

“Mặc Mặc...” Chu Tiểu Trúc có chút muốn nói lại thôi.

“Tốt lắm, tốt lắm, Tiểu Trúc, nếu Mặc Mặc đã nói như vậy thì chúng ta cứ hưởng phúc của chúng ta là được rồi.” Mặc Phàm ôm Chu Tiểu Trúc vào lòng nói.

Chu Tiểu Trúc nghe vậy cũng không lại nói gì.

Sau đó đi dạo một vòng biệt thự, đại khái tìm hiểu rõ, Mặc Hi lên tiếng cười nói: “Tốt lắm, cha mẹ, chúng ta đi mua sắm đi, mua mấy bộ quần áo, xem có cần thêm gì không.”

“Được, tốt.” Chu Tiểu Trúc đáp ứng, liền ôm lấy Mặc Hi.

Mặc Hi sững sốt, sau đó cười lên, cũng giống như trước đây làm nũng nói: “Tốt lắm, phát tài rồi, Mặc Mặc cùng cha mẹ đi mua sắm thôi.”

Mà sau đó, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm nghe thấy thế cũng cười một tiếng.

Chương 25

Mua Sắm Bị Vũ Nhục

Bước ra bên ngoài thì đã thấy một chiếc ô tô bay dừng ở trước cửa, một người đàn ông mặc đồ tây đen đứng ở bên cạnh, nhìn thấy đám người Mặc Hi liền nói: “Mặc tiên sinh, Mặc phu nhân, Mặc tiểu thư, ông chủ đã dặn, sau này tôi sẽ là tài xế của các vị, nếu các vị muốn ra ngoài, xin mời lên xe.”

“A. Vậy được, cha mẹ, chúng ta lên đi.” Mặc Hi nhìn thấy liền tán thưởng An Dĩ Mẫn an bài thỏa đáng, ở tại khu quý tộc muốn đón xe cũng không phải chuyện dễ dàng.

Ba người cùng nhau lên xe, người đàn ông nói, “Không biết Mặc tiên sinh muốn đi đâu?”

Mặc Phàm đưa mắt nhìn Mặc Hi, Mặc Hi nói: “Nơi nào chuyên bán quần áo và phương tiện liên lạc ạ?”

“Mặc tiểu thư muốn mua sắm sao, nếu Mặc tiểu thư muốn mua những thứ đó thì phố Lạc Tề là một nơi không tồi.” Người đàn ông đáp.

“Dạ, vậy thì đi nơi đó ạ.” Mặc Hi trả lời, bên trong xe lại yên tĩnh lần nữa.

Không tới 10 phút đồng hồ, người đàn ông đã đưa bọn họ đến đó, dừng lại ô tô bay, rồi giúp đám người Mặc Hi mở cửa xe.

Xuống xe, nhìn hoàn cảnh trước mặt, có thể thấy địa phương này thật tốt, trên đường người nào cũng xách theo túi mua sắm, chỗ nào cũng có cửa hàng. Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm có chút không quen, không có biện pháp, bọn họ chưa từng đến nơi mua sắm nào nhiều người như vậy.

Ở trong lòng Chu Tiểu Trúc, Mặc Hi cười nói với hai người: “Đi thôi cha mẹ, đến cửa hàng đó chúng ta mua một ít quần áo.”

“Được.” Chu Tiểu Trúc đáp ứng, liền nghe theo Mặc Hi bước vào cửa hàng kia.

Nhưng ngay khi họ mới bước vào thì có một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục tiến lên ngăn trước bọn họ, chỉ thấy cô ta như từ trên cao nhìn xuống đám người Mặc Hi khinh thường nói: “Đi đi, nơi này không phải là địa phương các người có thể đến, đồ nhà quê còn dám đến đây, có bán tất cả những gì các người có cũng không mua nổi một thứ ở đây đâu.”

“...” Sắc mặt Mặc Phàm đỏ ửng lên, Chu Tiểu Trúc cũng không tốt hơn, chỉ có Mặc Hi cười, môi mềm mại tựa cánh hoa khê cong lên, mắt tựa như trăng non, thâm thúy như màn đêm, long lanh như ánh sao. Rõ ràng vẫn là gương mặt non nớt của một đứa trẻ, lại kinh diễm ánh mắt người khác, chẳng qua là ánh mắt kia lại rất lạnh. Rất tốt, khó khăn lắm tâm tình mình mới vui vẻ một chút thì lại bị phá hỏng.

Ngay sau đó, người đàn ông đi theo bên họ bước lại đây, lấy ra một tấm danh thiếp, cô gái đối diện nhìn thấy, sắc mặt liền thay đổi, nở nụ cười với người đàn ông phía đối diện: “A! Là người của tập đoàn An thị a, vị tiên sinh này xin mời vào.”

Nhưng người đàn ông này cũng không để ý đến cô ta, quay đầu đối với đám người Mặc Hi nói: “Mặc tiên sinh, mời.”

Sắc mặt cô gái nhất thời trắng toát.

Mặc Phàm không có lên tiếng, mặc dù ông là người nghèo, nhưng cũng có tôn nghiêm, sau khi bị nhục nhã như vậy, mời ông tiếp tục vào thật sự không muốn chút nào.

Sau đó, Mặc Hi lên tiếng cười nói: “Tập đoàn An thị biết cửa hàng này không?”

“Dạ, cửa hàng này là một chi nhánh công ty mới mở của ông chủ chúng ta.” Người đàn ông thành thực trả lời.

“Hãy sa thải cô ta đi, người như vậy mà các anh cũng thuê sao?” Mặc Hi nói trực tiếp như thế làm cho mặt cô ta đã trắng giờ còn trắng hơn, chỉ là đang ôm một tia may mắn nhìn người đàn ông kia, dù sao đáng về bọn người Mặc Hi cũng không giống như nhân vật gì lớn, có thể nói được cái gì.

“Dạ! Thuộc hạ sẽ nói.” Nhưng cô ta phải thất vọng rồi, bởi vì người đàn ông này đã tiếp thu qua mệnh lệnh của An Dĩ Mẫn, nếu không có chuyện gì đặc biệt lớn, Mặc Hi yêu cầu cái gì đều thỏa mãn cô bé, sau này cô bé chính là tiểu thư.

“Không cần! Tiểu thư, tôi sai, đừng sa thải tôi, tôi sai rồi.” Cô gái kinh hoàng nói với Mặc Hi, cô làm việc ở đây cũng có một chút mắt nhìn, thời điểm này cũng nhìn ra được Mặc Hi mới là chủ, không nói lương làm việc ở đây rất cao, lại thêm ở thành phố Đế Đô này nếu nhân viên làm việc ở An thị mà bị sa thải, thì rất khó có thể tìm công việc mới, bởi vì sức ảnh hưởng của An thị ở thành phố Đế Đô rất lớn, nếu thật sự cô bị sa thải, cuộc sống sau này sẽ rất khó khăn, trừ phi cô rời khỏi thành phố Đế Đô.

“Cha mẹ, chúng ta vào đi!” Không để ý đến cô gái kia khóc la, Mặc Hi liền nói với Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc.

“Mặc Mặc, cô gái này...” Chu Tiểu Trúc nhìn cô gái trên mặt đất có chút không đành lòng, đàn bà luôn dễ mềm lòng.

“Mẹ, không cần phải để ý đến cô ta, muốn trách thì nên trách cô ta có mắt không trông, nhục nhã ai cũng có thể, chính là không thể nhục nhã cha mẹ, trừng phạt như vậy đối với cô ta đã là nhẹ nhàng rồi.” Mặc Hi ngăn lại Chu Tiểu Trúc, ở trong lòng cô, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc chính là nghịch lân của cô. Một lần nữa cô khẳng định ở thế giới này, lực lượng và quyền lợi rất quan trọng, lần này dựa vào tập đoàn An thị, cô mới có thể thế này, nếu không có sức ảnh hưởng của tập đoàn An thị, bây giờ có thể là một khung cảnh khác rồi.

“A.” Chu Tiểu Trúc thấy Mặc Hi kiên trì thì cũng đồng ý, cùng với Mặc Phàm tiến vào.

Ở trong cửa hàng chọn vài bộ quần áo, Chu Tiểu Trúc vừa nhìn vào bảng giá, thiếu chút nữa la lên, hơn tám vạn, vốn không muốn mua, lại bị Mặc Hi ngăn lại. Lúc chuẩn bị quẹt thẻ, người đàn ông kia lại nói: “Ông chủ nói Mặc tiểu thư mua đồ ở cửa hàng thì không cần trả tiền.”

Nếu không cần mình trả tiền, thì Mặc Hi cũng không để ý, chẳng qua là cô hơi nghi ngờ, An Dĩ Mẫn đối xử tốt với cô như vậy là ý gì?? Chẳng lẽ thật sự coi cô như con gái mình?? Dường như bọn họ cũng không quen thuộc lắm.

Mua xong quần áo cho Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, thì Mặc Hi đi xem trang phục của chính mình, nhìn từng bộ từng bộ quần áo đáng yêu dành cho trẻ con, Mặc Hi cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm lại

rất vui mừng cho nên cô cũng không có biện pháp, chỉ có thể để họ thử từng bộ trên người cô, đến cuối cùng mua được mười bộ. Đối với cô, hình như bọn họ không tiếc rẻ.

Sau khi mua ba cái điện thoại, chọn được vài số điện thoại, trận mua sắm này kết thúc lúc xế chiều, sau đó mọi người về nhà.

Về đến nhà, Mặc Hi nằm ở trên giường, nghĩ đến mọi chuyện ngày hôm nay, tất cả chỉ là mới bắt đầu! Bây giờ lực lượng của cô còn không đủ, còn vây ở thế bị động, rồi sẽ có một ngày!! Cô sẽ sống tự do tự tại, để người bên cạnh được hạnh phúc, để họ được người khác tôn kính. Nghĩ như vậy, trong mắt hiện lên vẻ kiên định, sau đó từ trên giường nhảy xuống, đi tới phòng của Chu Tiểu Trúc, nhẹ nhàng không gây tiếng động.

Nhìn thấy hai người trên giường ngủ say, liền vươn tay nhẹ nhàng đóng cửa lại, không chế năng lượng giúp bọn họ cường kiện thân thể, mỗi buổi tối, cô đều làm như vậy.

Khoảng chừng qua được 5 phút đồng hồ, thay người khác rèn luyện khó hơn mình tự luyện nhiều, nhìn bọn họ một cái, rồi xoay người rời khỏi.

Một đêm yên tĩnh...